(18.7. - 25.7. 2005) Sant Hilari

Náš červencový zájezd jsme započali 18. den tohoto letního měsíce, kdy slunce na nás pražilo na autobusové zastávce a všichni už netrpělivě vyhlíželi "náš" stříbrný MAN, řízený Květošem a Jirkou. Autobus byl stále v nedohlednu ještě dobrých patnáct minut, než jsme se dozvěděli, že některá jeho část se dostala do "defektního stavu", takže prý dojede trochu později. Nicméně za notnou chvíli jsme ale opravdu seděli ne sedadlech a uháněli na směr Morkovice, kde se beztak zastavil čas, takže pozdní příjezd tam nikomu z místních nepřipadal nijak vyjímečný. Zde stojí za zmínku pouze malé osvěžení, které jsme uskutečnili hned po příjezdu autobusu a mezitím, co ostatní nakládali svoje batožiny a dohadovali se o různých zbytečnostech, šli jsme na jedničku do místního výčepu, ježto jsme mysleli, že horkem snad zemřeme a že už nikdy neuvidíme Španělsko, ba ani naši milovanou vlast, jestli se rychle nenapijeme něčeho příjemně chladivého.

Hned po odjezdu z Morkovic se ovšem vyskytla první sabotáž z řad basů, byl to Šušla, který si omylem nechal sako tam kde neměl :-). Jinak se cesta vyvíjela poměrně normálním způsobem, jeli jsme na směr Vídeň, Klagenfurt, Vilach, Ženeva a dál podél pobřeží kolem Monaca. Také jsme míjeli město Nice, kde jsme si minulý rok dost užili - tam jsme mohli tentokrát vidět na vlastní oči celkem monstrózní dopravní zácpu. Když jsme tedy konečně dojeli do Cannes, měli jsme osmihodinovou pauzu, která byla využita hlavně ke koupání a k prohlídce zdejšího filmového města.

Protože naši páni šoféři se už dosyta vyspali, mohli jsme pokračovat do Marseille a potom dál do Španělska, konkrétně do Katalánska, jež je významnou částí této příjemně teplé země a na jejíž hranicích jsme si vyskytovali v cca 22:00. Do Sant Hilari, což byl cíl naší cesty, jsme se dostali až ve dvě ráno.

Vcelku se dalo říct, že hotel - ač byl malý a skromný - byl vskutku útulný a balkónky, vyčnívající do úzké uličky, vystihovali typický ráz zdejšího kraje, což nám přineslo do srdcí exotickou náladu, ke které přispěla také uvítací večeře. Večeře to nebyla zvláštní jen svým časovým umístěním (2:30) ale také potravinovým složením, kde například často figuroval plesnivý salám a další různé místní speciality.

Frustrující bylo však zjištění, že zásuvky v tomto archaickém hotelu jsou tak nestandardního

typu, že klasickou rozdvojku tam nešlo za žádnou cenu vrazit, jen prozíravý nejmenovaný basista si vzal s sebou spirálu... Po velice dietním spánku a snídani jsme vyrazili na prohlídku 14km vzdáleného města Girona, kde nás Péťa Kejík pobízel neustále k rychlejšímu přemisťování z místa na místo, což některým dělalo značné potíže. Slunce pálilo dosti pekelným způsobem a tak přišla vhodná poznámka paní Drápalové: "Řekněte jim, že by bylo dobré se shromažďovat ve stínu..." - prohlídka města byla též velmi zdlouhavá a neustále se někdo ztrácel. Po individuálním obědě jsme vyrazili na pláž do "půl hoďky vzdáleného městečka" Tossa. Pláž byla velmi písčitá a pan Legát byl ve vodě dřív, než autobus vůbec stačil zastavit. A byla večeře.

Tak tedy byl 21. den měsíce července a my se chystali na prohlídku města Barcelona, které leží přibližně 80km od místa našeho pobytu. O tom, co jsme viděli v tomto gigantickém městě by se dalo mnoho vyprávět, já však připomenu jen některé. V první řadě jsme měli možnost projít se Gaudího zahradou, ve které bylo dost exotické flóry a toho využila většina z nás, kteří měli foťáky vždy při ruce a tak na tomto místě vzniklo dosti značné množství fotek. Cestou ze zahrady jsme měli namířeno do barcelonské katedrály a během tohoto přemisťovacího procesu jsme se setkali s mnohými atrakcemi - připomenu jen živou sochu, bláznivého čaroděje, který strašil lidi atd. Po prohlídce katedrály jsme se rozdělili do dvou skupin, kde jedna se šla zchladit na pláž k moři (kde mimochodem byla prý pěkně hnusná voda a pláž byla namačkaná lidmi takovým způsobem, že po sobě údajně museli skákat :-)) a druhá skupina měla za úkol prohlédnout si město a ztratit foťák - ztráta věcí, ať už je to cokoliv, je u jistých jedinců takřka tradiční. Nicméně po zdlouhavém turistickém zážitku a - v případě první skupiny - zdlouhavém hledání volného místa na pláži, se obě skupiny zase setkali a náš cíl by zcela jasný: Sagrada Familia. Toto Gaudhího dílo jsme dlouho obdivovali s fotoaparáty v rukou a někteří si i troufli na drsný a zdánlivě i nekonečný výstup na jednu z věží této monumentální stavby, která stále ještě nebyla dostavěna. Pohled se shora na město byl vskutku zajímavý... Přímo z Barci jsme valili na do městečka Lierse, kde jsme uskutečnili náš první španělský koncert. Péťa Kejík se neubránil pohledu na Radkovy koncertní kalhoty a tak si je tajně elegantně oblékl... Nutno podotknout, že to byla tehdy pro většinu přihlížejících dobrá show. Koncerty dopadl výborně a všichni za hlasitého jásotu a za zpěvu generála Laudona dorazili zpět do našeho hotelu.

Dalšího dne jsme - opět po dietní snídani - měli v plánu podívat se na Montserat, což je městečko, nebo spíše historický benediktinský klášter a dnes také turistická zastávka na jednom z vrcholů Pyrenejí. Pohled ze skalisek tohoto vrcholu je velmi hezká podívaná, což je - aspoň myslím - zřejmé z fotek. Zazpívali jsme ve zdejším kostele asi čtyři skladby: Cheruvimskaja, Ráčil paměť, Oči všech se upírají, Ave Maria. Po prohlídce klášterních budov jsme se odebrali zpět do Sant Hilari, kde jsme se psychicky připravovali na koncert s hostitelským sborem Amethysta.

Večer začíná velmi rušně, přesněji řečeno, návštěvou místní hospody Ti Voli, kde se Pizil snaží

nesměle navázat první kontakty... Vše z pozadí přes mravnost sleduje R.D. Informace z pozdějších hodin se nám bohužel nepodařilo sehnat...

A je tu opět nový den a s ním i nový elán, se kterým se všichni vydali cestou lesem ke kapličce, kde jsme samozřejmě neopomněli zazpívat naše Ave Maria. Pizil se opět snaží navázat první kontakty - nyní již kráčí s jistým a jasným cílem. Cesta na piknik, pořádaný sborem Amethysta byla sice trochu zdlouhavá ale výsledek tohoto putování byl více než příjemný. Lahodná chuť a aromatická vůně Sangrije, jejíž přísadami bylo snad všechno ovoce a všechny alkoholické nápoje, co měli skladem, nám natolik zachutnala, že jsme si odvezli další tři dvoulitrové láhve do hotelu, kde jsme je nechali chladit. Jídla bylo k dispozici celkem dost, pití též a ve stínu jsme byli taky shromážděni a proto nám tam bylo vskutku dobře. Pizil, podporován notnou dávkou Sangrije, navazuje opět kontakty...

Ještě týž večer jsme se jeli podívat do Arbucie. Toto malebné městečko, které je pověstné svými údajnými hudebními festivaly nás přivítalo nesčetnými obchůdky, kde si člověk mohl koupit opravdu všechno. Byť se zde měl zrovna konat nějaký hudební festival, nezaregistrovali jsme tu - krom malého pódia s "dětskou" aparaturou - žádný zvláštní hudební jev, když ovšem pominu harmonium, které bylo v kostele a na které celkem dobře zněla píseň č.806 - "Máti Páně, přesvatá"...

Po tomto kulturním zpestření následovala večeře v hotelu, kde se podával dietní a velmi výživný "Fish Cake" a další speciality místního kuchtího. Večer pokračoval na zahrádce výčepu Ti Voli a po dostatečném osvěžení místním pivem (1,3€) jsme zavítali též do další hospody, kde jsme se dostatečně taky tanečně vyžili. Není přesně známo, kdy jsme v kterou dobu byli na jakém místě ale ten večer taky vzniklo pár fotografií tamní věže kostela, které byli pořizovány ze střechy některého z domů. Tento večer se poněkud protáhl a tak není divu, že odjezd, který se uskutečňoval jen velmi pomalu kolem desáté hodiny ranní, se též protáhl a teprve za notnou chvíli bylo zaveleno: "Už se jede jako!". Po srdečném loučení s našimi pohostinnými přáteli jsme se vydali na cestu do nedalekého města Roses, kde jsme pobyli na pláži u moře a v 17:00 jsme započali dlouhou cestu domů.

Tak jsme si ani přes noc nevšimli, že je 25. července a ráno nás přivítali Benátky, město zrcadel a především krásných historických památek. Někteří dosáhli až vysněného náměstí Sanct-Marco, někteří hledali supermarket, jiní záchod zadarmo, někdo omylem někde usnul... Měli jsme osm hodin čas, tak proč si Benátky pořádně neužít, ne? Dlužno dodat, že supermarket v Benátkách je opravdu jen jeden a najít ho je docela ořech. Všechno se ovšem nakonec v dobré obrátilo a za čokolády jsme v supermarketu poděkovali "Gracia plena".

Tak se stalo, že náš autobus s Jirkou a Květošem vystartoval v 17:00 z Benátského parkingu. Všichni byli tak značně zdecimovaní benátským podnebím a dlouhodobou únavou bez spánku, že usínali už v půli nástupu do autobusu a na sedadlech se spalo opravdu všemi možnými směry... Naše cesta pokračovala směr na Vilach, Wien, Mikulov, bylo něco kolem 2:00, když jsme tudy projížděli. Domů jsme dorazili kolem 3:30. Tak skončilo naše letní dobrodružství ve Španělsku a myslím si - a snad ne sám - že to letošní se vpravdě vyvedlo na jedničku.

Tonda Navrátil